

РЕШЕНИЕ

№ 1406

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10942** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма]-гр. С. срещу Ревизионен акт № Р-2222101900721-091-001/08.06.2020 година, потвърден с Решение №1433/17.09.2020 година на Директор на Дирекция” ОДОП”, с който е установен допълнителен Корпоративен данък по ЗКПО в общ размер на 4700 лева за 2017 година и 2018 година вследствие на непризнати за данъчни цели разходи за услуги в общ размер на 47 000 лева по фактури, издадени от [фирма] и [фирма]/ с ново наименование [фирма] и са начислени лихви за забава в размер на 917,78 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт. Твърди се, че ревизионното производство е протекло при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Наред с това, ревизионният акт е незаконосъобразен, като издаден в нарушение на процесуално- правните и материално- правните разпоредби. Иска се отмяна на ревизионния акт като незаконосъобразен. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма]-гр. С. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от управителя К. К., който поддържа жалбата на заявените основания. Съображения относно незаконосъобразността на издадения ревизионен акт развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно осигурителна практика" при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юриконсулт В., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира юриконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 451/15.04.2013 година на Директор ТД на НАП- С. Б. М. Я. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С., считано от 17.04.2013 година.

Със Заповед № 2341/16.03.2016 година на Директор ТД на НАП- С. И. М. Р. е преназначен на длъжността- Началник сектор "Ревизии" при ТД на НАП- С., считано от 01.04.2016 година .

Със Заповед № РД-01-818/10.05.2019 година на Директор ТД на НАП- С. е наредено функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2 ,т.1 от ДОПК, считано от 10.05.2019 година да се изпълняват от поименно изброени органи по приходите, измежду които и И. М. Р.- Началник сектор "Ревизии" и определил заместниците при отсъствие на титулярите.

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-2222109007121-020-00/07.1.2019 година , И. М. Р. на длъжност- Началник сектор "Ревизии" възложил извършването на ревизия на [фирма], определил състава на ревизиращия екип- Б. М. Я. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, Д. Г. В. на длъжност - старши инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Корпоративен данък за периода 26.08.2016 година-31.12.2018 година, срокът в който следва да завърши ревизията до два месеца , считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 18.11.2019 година.

Със Заповед № 4822/27.12.2019 година на За- Директор ТД на НАП- С. Д. Г. В. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., считано от 01.01.2020 година.

Със Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия от 06.01.2020 година , органът, възложил ревизията И. М. Р. на длъжност- Началник сектор "ревизии" посочил, че един от органите по приходите Д. Г. В. вече е главен инспектор по приходите и конкретизирал срока, в който следва да завърши ревизията до 18.02.2018 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 06.01.2020 година.

С нова Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия от 18.02.2020 година, органът възложил ревизията- И. М. Р.-Началник сектор "Ревизии" определил нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 18.03.2020 година.

Заповедта за изменение на заповедта за възлагане на ревизията е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 18.02.2020 година.

С нова Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия от 16.03.2020 година, органът , възложил ревизията И. М. Р. на длъжност- Началник сектор "Ревизии" определил нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 16.04.2020 година.

Заповедта за изменение на заповедта за възлагане на ревизия е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 16.03.2020 година.

На 27.04.2020 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад № Р-22221019007121-092-00/27.04.2020 година, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект за Корпоративен данък.

Ревизионният доклад е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 27.04.2020 година.

На 05.05.2020 година дружеството- жалбоподателя депозирало Искане за продължаване срока за представяне на писмено възражение срещу съставения Ревизионен доклад.

С Уведомление за продължаване срока за представяне на възражение за представяне на доказателства по ревизионен акт от 07.05.2020 година, орган по приходите, включен в състава на ревизиращия екип удължил срока за представяне на писмено възражение срещу съставения Ревизионен доклад до 26.05.2020 година.

На 08.06.2020 година , И. М. Р. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ и Б. М. Я. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания Ревизионен акт № Р-222210190007121-091-001, с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект за Корпоративен данък .

Ревизионният акт е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 03.07.2020 година.

На 15.07.2020 година дружеството жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция“ ОДОП“ срещу издадения Ревизионен акт. Жалбата е постъпила в Дирекция „ОДОП“ на дата 17.07.2020 година.

С Решение №1433/17.09.2020 година, Директор на Дирекция “ОДОП“ потвърдил обжалвания Ревизионен акт в частта на установените задължения по ЗКПО за 2017 година и 2018 година.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 21.09.2020 година

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство писмени доказателства, описан в 2 броя папки приложения..

Назначена е изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в срока по чл.156,ал.1 ДОПК, от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това се следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-22221019007121-091-001/08.06.2020 година е издаден от компетентни органи- това е И. М. Р. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- С.- орган, възложил ревизията и Б. М. Я. на длъжност-

главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето И. М. Р. е заемал длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към ТД- НАП-С. към датата на издаване на РА и е определен за орган , който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична заповед на Директор ТД на НАП- С. от 10.05.2019 година. Не се спори и се установява ,че лицето Б. маркова Я. е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че и лицето, включено в състава на ревизиращия екип- Д. Г. В. към датите на издаване на ЗВР и РД е заемала длъжността- първо старши инспектор по приходите, а след това и главен инспектор по приходите. Настоящият съдебен състав намира ,че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът, възложил ревизията и органът по приходите ,определен за ръководител на ревизията-органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуванията след тази дата ревизионни производства. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК.. В конкретния случай ревизионното производство е първо и е започнало на 07.11.2019 година, когато вече са били в сила измененията на нормата на чл.119 от ДОПК и обжалваният ревизионен акт е издаден именно от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и то при действието на новата редакция в сила от 01.01.2013 година. Същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт.

Наред с това, в ТР № 5/2016 година по Тълкувателно дело № 10/2016 година на Общото събрание на ВАС, е посочено, че “Според чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Чл. 118,ал. 2 ДОПК разпорежда, че ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите. Според последната разпоредба това са служителите, заемащи длъжност „държавен експерт по приходите”, „държавен инспектор по приходите”, „главен експерт по приходите”, „старши експерт по приходите”, „експерт по приходите”, „главен инспектор по приходите”, „старши инспектор по приходите”и „инспектор по приходите”. Чл. 119, ал. 2 ДОПК (действаща редакция ДВ, бр. 82/2012 г., в сила от 01.01.2013 г.) разпорежда, че ревизионният акт се издава от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Предишната редакция на текста (в сила до 01.01.2013 г.)

предвижда органът възложил ревизията, да определи със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Нормата на чл. 119 ДОПК урежда конкретната процедура по издаването на ревизионния акт. Разликата в двете редакции на чл. 119, ал. 2 ДОПК – тази от първоначалното приемане на кодекса до 31.12.2012 г. и сега действащата от 01.01.2013 г. е в това, че при старата редакция определянето на конкретния орган, компетентен да издаде ревизионния акт, се случва в края на процедурата, а според сега действащата редакция това се определя в самото начало. И при предишната, и при сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, органът по приходите възложил ревизията, определя издателя на ревизионния акт. За да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на чл. 119, ал. 2 ДОПК, последният следва да е издаден от две лица: 1. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на ревизията и 2. от органа, имащ качеството на „възложил ревизията”, определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция. Нормата на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК не поставя изискване каква длъжност следва да заема определения от териториалния директор орган по приходите.

Единственото условие е това лице да притежава качеството „орган по приходите”. Кои са органи по приходите е дефинирано в разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 - 4 ЗНАП, в това число и лицата по т. 3 – директори на дирекции, началници на отдели и сектори – най-честият кръг от служители, определяни от териториалния директор за лица по чл. 112, ал. 2 ДОПК. Тълкуването на разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК води до извода, че нормата на чл. 118, ал. 2 дефинира какво представлява ревизионният акт и кой го издава по принцип, докато разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК урежда конкретната процедура по издаване на ревизионния акт. Нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК е свързана със старата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, когато ревизионният акт се издава еднолично, поради което тя не е съобразена с изменението на разпоредбата в сила от 01.01.2013 г. По отменената вече редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, издателят на акта е едноличен орган, като това не е органът възложил ревизията, и той следва да е в кръга на лицата, посочени в чл. 118, ал. 2 ДОПК. След изменението на чл. 119, ал. 2 ДОПК от 01.01.2013 г. ревизионният акт се издава съвместно от два органа – единият е органът възложил ревизията, а другият е ръководителят на ревизията. Изменението на разпоредбата касае както органа издател на акта, така и начина на определяне на издателя на акта: по отменената редакция с нарочна заповед, а по сега действащата редакция единият е определен по силата на закона и заповедта на териториалния директор - чл. 112, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК, а вторият от първия орган въз основа на заповедта за възлагане на ревизия – чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК. Следователно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК, в редакцията след 01.01.2013 г., определя качествата на лицата, които са компетентни да издадат ревизионния акт и при проверка за действителността на акта следва да се установи дали тези качества са налице. Не намира опора в закона тезата, че разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК следва да се прилагат кумулативно. Нормата на чл. 119, ал. 2 ДОПК в предишната си редакция (в сила до 01.01.2013 г.) не посочва изрично какви длъжности следва да заемат органите по приходите, които следва да издадат ревизионния акт. Нормата единствено поставя условие този орган да бъде посочен от този, чиято е компетентността по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК за възлагане на ревизия.

След като в сега действащата разпоредба на чл. 119, ал. 2 ДОПК императивно са посочени лицата, които издават ревизионния акт, като липсва изрично оправомощаване на органа по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК (липсва изискване за издаване на заповед за определяне на компетентен орган 3.), то не е необходима и конкретизацията на длъжностното качество на органите, каквато конкретизация се прави от нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК. Ако има такава конкретизация, то тя се отнася единствено и само по отношение на лицата от ревизиращия екип, определени със заповедта по чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК, но не и по отношение на лицето възложило ревизията, за което има единствено изискване да е орган по приходите по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗНАП. Сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК няма по-тясно приложно поле от предишната редакция. Поради това не може да бъде изграден извод, че и двамата съставители на ревизионния акт следва да са в кръга на лицата, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Според действалата до 01.01.2013 г. Редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, ревизионният акт се издава само от едно лице, за чието оправомощаване се издава нарочна заповед, докато според сегашната редакция ревизионният акт се издава от две лица, едното от които е лицето възложило ревизията, а другото е лицето, което е било ръководител на екипа. Включването в кръга на тези лица на лицето възложило ревизията води до извод, че целта на изменението на закона е да се обезпечи участието на контролния орган, възлагащ ревизията, в крайния акт, с която приключва производството, за да се оптимизира качеството на процеса. Приетото изменение на чл. 119, ал. 2 ДОПК не стеснява приложното поле на разпоредбата. Разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК се намират в един и същ нормативен акт – ДОПК. Следователно те са равни по степен императивни норми, определящи компетентните лица да издават ревизионни актове. Под „досегашен ред” следва разбира издаването на ревизионни актове по висящи производства да продължи съобразно изискванията на чл. 118, ал. 2 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК в редакцията до 01.01.2013 г. С нормата на § 35, ал. 1 от ПЗР на ЗИДДОПК – ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., ясно е изразена волята на законодателя след 01.01.2013 г. ревизионните актове по новообразуваните производства да бъдат издавани от органите, определени по действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК.

Поради това не може да се твърди, че нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК въвежда ограничение по отношение на органите, издаващи ревизионния акт по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“.

Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено- преди Закон за електронния документ и електронния подпис/ (Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.). Електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) №

910/2014".(2) (Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА, съгласно ЗЕДЕП, чл.3, ДВ. бр.34 от 6 Април 2001 година- Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл.4 от ЗЕДЕП, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕП (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на [чл. 16.](#)) Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, [ЗВР](#), РД, както и РА, са създадени като електронни документи по смисъла на [чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП](#), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са изпратени като електронни съобщения и връчени на ревизираното дружество по реда на [чл. 30, ал. 6 ДОПК](#) и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в [чл. 184, ал. 1 ГПК](#), приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание [§ 2 ДР ДОПК](#), тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на [чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП](#) електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал. 3 и ал. 4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ/частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на [чл. 193 ГПК](#) и в този случай съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не. По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по [чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП](#), обосновава извод за това, че [ЗВР](#), РД РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на [чл. 13 ЗЕДЕП](#) е въведена фикция за саморъчен подпис.

Наред с това, документите са представени и в електронен вид, като в случая процесуалният представител на жалбоподателя не е оспорил нито представените документи на хартиен носител, нито представения документ в електронен вид.

От така представените заверени преписи на хартиен носител, се установява, че актът, издаден като електронен документ е подписан с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията- И. М. Р. - Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" на ТД на НАП - С. и на ръководителя на ревизията-от Б. М. Я. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП-С.. За да е валидно подписан съгласно [чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК](#) в случаите, когато е издаден като електронен документ, ревизионният акт следва да е подписан с квалифициран електронен подпис на органите по [чл. 119, ал. 2 ДОПК](#), така че по силата на законовата фикция в [чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис](#) /ЗЕДЕП/, електронните подписи да имат значението на саморъчни подписи. В конкретния случай, от доказателствата по делото е безспорно установено, че не само РА, но и ЗВР и РД са създадени като електронни документи и са подписани от лица, които притежават квалифициран електронен подпис. Налице са и доказателства, че и лицето Д. Г. В. е притежавала квалифициран електронен подпис.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,който е вътрешно служебен акт. Ревизионният доклад е подписан от органи по приходите,който са участвали в ревизионното производство и притежаващи квалифициран електронен подпис.

В ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“..Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт.В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА. Ревизионният доклад е подписан от всички органи по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, а дори и да не е подписан от всички, участващи в ревизията органи по приходите, то това не може да обуслови нищожност на издадения ревизионен акт, защото пак в същото Тълкувателно решение е изрично е посочено,че съгласно чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК изискването за

подписване на ревизионния доклад от неговите съставители е задължителен реквизит на ревизионния доклад от външна страна, т.е. част от нормативно установените изискванията за форма на ревизионния доклад. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал.1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“, а това сочи, че ревизионният доклад също е част от нормативно изискуемото съдържание на ревизионния акт.

При наличие на порок в законоустановената форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт. Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“.

Ревизионният доклад е съставен в предвидения 14 дневен срок за издаването му. Съгласно чл. 117 от ДОПК, ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията, но съставянето на ревизионния доклад след този срок, не може да доведе до незаконосъобразност на ревизионния акт, защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад и за издаване на РА са инструктивни, а не преиклузивни и с изтичането им не се погасява правото на органа да го състави, респективно да го издаде. В този смисъл е и трайно установената и непротиворечива съдебна практика, изразена в редица съдебни решения, измжду които и в РЕШЕНИЕ № 10566 ОТ 11.07.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 3654/2013 Г., I ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 11595 ОТ 19.09.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 75/2011 Г., VIII ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 17370 ОТ 20.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 5861/2013 Г., VIII ОТД. НА ВАС и редица дурги решения.

Връчването на, ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29 ал.6 от ДОПК, според която съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В конкретната хипотеза всички актове и съобщения са връчени на електронния адрес на жалбоподателя. Съгласно чл.30, ал.6 от ДОПК, електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система. На следващо място, в [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност, за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания..](#) С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията,

издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално-правните разпоредби. Ревизионното производство е първо, като същото е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК. Тъй като първоначално определеният срок за завършване на ревизията се е оказал недостатъчен, органът възложил ревизията с две заповеди е удължил срока на същата с общо 2 месеца, като удължаването на срока е извършено в съответствие с приложимата норма на чл.114 от ДОПК. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство, органите по приходите са събрали относимите доказателства. Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното. На следващо място, доказателствената тежест за установяване на положителен факт, какъвто е наличието на реално осъществена доставка, пада само и единствено върху жалбоподателя, защото той от този положителен факт черпи изгодни за себе си правни последици. Липсата на доставка е отрицателен факт и органите по приходите нямат задължение да го доказват. Нещо повече дори, РД е издаден в сроковете визирани в ДОПК - в частност на чл. 117, ал.1 от ДОПК, ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията. Дори и ревизионният доклад да е съставен след изтичане на този посочен срок, то това не го прави нищожен, нито пък лишава съставителите на РД от правото да го съставят, защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад са инструктивни и с изтичането им не са погасява правото на съответните органи да го съставят

При издаването на ревизионния акт са спазени материално-правните разпоредби на ЗКПО.

По отношение на установените задължения по ЗКПО за 2017 година.

Правната регламентация на подоходното облагане се съдържа в Закона за корпоративното подоходно облагане, в чийто член първи е очертан предметът на облагане и това е по т.1 печалбата на местни юридически лица, които се явяват данъчно задължени лица по смисъла на закона. Местни юридически лица съгласно чл. 3. (1) от ЗКПО са местни юридическите лица, учредени съгласно българското законодателство;

От събраните доказателства е установено че, дружеството жалбоподател е местно юридическо лице, което подлежи на облагане за печалбата от източници в страната и данъчно задължено лице по смисъла на ЗКПО.

За отчетната 2017 година [фирма] е подал Годишна данъчна декларация по ЗКПО, вх.№ 2210И0487966/22.03.2018 година с декларирани общо приходи от дейността в размер на 41 237,45 лева и общо разходи 35 428,92 лева

Деклариран е счетоводен финансов резултат – печалба в размер на 5 808,53лв. и формиран данъчен финансов резултат – данъчна печалба в размер на 5 808,53лв. Полагащ се корпоративен данък в размер на 580,85лв., внесен ефективно в приход на бюджета на 31.03.2018 година

След анализ на представените счетоводни документи и регистри се установява, че [фирма] е отчетел и признал през 2017г., като текущ разход за основаната дейност на дружеството /по счетоводна сметка 602“Разходи за външни услуги“/ обща сума в размер на 34 500,00лв., представляваща стойността на доставката по фактури № 1/16.10.2017г. със стойност 19 500,00лв. и № 2/05.12.2017г. със стойност 15

000,00лв. издадени от [фирма] /л.104// факт, установяващ се и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно –счетоводната експертиза, като предмет на доставка по процесните фактури е „услуга“.

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили увеличение на финансовия резултат с разходите по фактури №1/16.10.2017г. със стойност 19 500,00 лева и № 2/05.12.2017г. със стойност 15 000,00лв. издадени от [фирма] със сумата от 34 500 лева- стойност на услугите по фактурата, непризнати разходи за данъчни цели по тази фактури, които са осчетоводени от жалбоподателя като текущ разход за основната дейност на дружеството и представляват получени услуги. Посочена сума в размер на 34 500 лева отчетена неправомерно и е участвала при формирането на счетоводния финансов резултат и е участвала при формирането на отчетените от дружеството извършени разходи за дейността, с които фактически е намален счетоводният финансов резултат за 2017 година .Но счетоводното отразяване на фактурата в счетоводството на жалбоподателя не може да бъде доказателство за това,че тези разходи са доказани като реално извършени, защото документалната обосновааност на стопанските операции е основно изискване, което Законът за счетоводството поставя като определящо за вярното отразяване на фактите и събитията. Съгласно чл.26,ал.2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели разходите, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. В чл.10 от ЗКПО е посочено, че счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция.В чл.6,ал.1 от Закона за счетоводството е посочено, че счетоводният документ е хартиен или технически носител на счетоводна информация, класифициран като първичен, вторичен и регистър,като първичният документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. Реквизитите на първичния счетоводен документ са визирани в чл.7 от Закона за счетоводството и съгласно тази разпоредба,първичният счетоводен документ, адресиран до други предприятия или физически лица,съдържа най-малко следната информация. наименование и номер, съдържащ само арабски цифри, дата на издаване,наименование, адрес и номер за идентификация по [чл. 84](#) от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс на издателя и получателя, предмет и стойностно изражение на стопанската операция. . Фактурата като първичен счетоводен документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. За целите на данъчното облагане при преценката за съдържащите се във фактурата реквизити, винаги трябва да се изхожда от обстоятелството има ли достатъчно данни за осъществена стопанска операция от регистрирани по [ЗДДС](#) данъчни субекти и съответно - начислен данък.Това означава, че реквизитите на фактурата не следва да се възприемат изолирано.

Данъчната фактура представлява частен свидетелстващ документ,удостоверяващ облагаемо данъчно събитие и начислен данък. Като частен документ, който се издава от доставчика, той се подписва от него. В това се изразява материалната й доказателствена сила.

При казаното по- горе фактурата е с посочен предмет-услуги. В хода на ревизионното производство този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция, като искането за представяне на писмени доказателства е връчено по реда на чл.32 от ДОПК. Следва да бъде посочено, че [Законът за счетоводството, както и ЗДДС](#) и свързаните с него нормативни актове по прилагането му изискват от търговските субекти да документират по съответен начин извършваната от тях стопанска дейност. Това от своя страна означава, че при извършването на насрещна проверка на доставчик в рамките на данъчната ревизия,той следва да представи всички документи, удостоверяващи извършената от него стопанска дейност.Не

намирането на адрес на представител на доставчика, респективно не представяне на поисканите по реда на [ДОПК](#) документи поражда възможността органът по приходите да приеме, че те не съществуват и да преценява само събраните в производството доказателства - [чл. 37, ал. 4 от ДОПК](#), какъвто е и процесният случай и непредставянето на никакви доказателства за реалността на доставките, както и за счетоводното им отразяване води до извод, че доставките не се реални. Наред с това, този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция и при изготвяне на съдебно-счетоводната експертиза от страна на вещото лице, като експертизата е изготвена само на база приложените по делото доказателства.

Услуга е всичко онова, което е различно от стока и от парите в обращение. Фактът, че е представен Договор за услуги от 13.10.2017 година, съгласно който [фирма] приема да предоставя на [фирма] срещу заплащане: проучване и консултантска дейност за възможности за инвестиране в блокчейн технологии; регистриране в регулирана търговска платформа за блокчейн технологии; последваща оторизация на профил, откриване на демо сметка, теоретическо и практическо обучение; възможности за търгуване със срок на договора 2 години, а цената е 34 500,00 лв., платими в размер на 19 500,00 лева в тридневен срок от подписване на договора и 15 000,00 лв., не по-късно от 15.12.2017 година, не може да обуслови, че този доставчик нещо реално е доставил, а от там и че този разход, направен по фактурите е документално обоснован. Плащането на фактурата, което според заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че съгласно представено банково извлечение от [фирма] плащането по фактура № 1/16.10.2017г. в размер на 19 500,00 лв. е извършено на 18.10.2017г./л.148 гръб/, а по фактура № 2/05.12.2017г. на 05.12.2017г. в размер на 15 000,00 лв./л.150 гръб/.

Представянето на Приемо-предавателен протокол от 11.10.2018 година, съгласно който страните констатира, че на 11.10.2018 година [фирма] е провел обучение по инвестиции с блокчейн технологии на възложителя [фирма], както и Доклад за извършеното обучение и протокол от 18.12.2018 година, не може да доведе до извод, че е налице реално осъществена доставка и оттам, че този разход е документално обоснован, защото в представените документи и протоколи няма данни за място на извършване на обучението, както и на кого е проведено обучението, няма доказателства кой е провел обучението, като доказателства за липсващата информация не са представени от страна на жалбоподателя нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство. В хода на ревизионното производство от този доставчик не са представени никакви документи и писмени обяснения, които да обвързват доставката като реално осъществена, а от там и да доведат до извод, че разходите, които жалбоподателят е направил, са документално обосновани. Наред с това доставчикът „Ай Ти Д.“ И. не представил никаква счетоводна отчетност във връзка с доставката, нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното, в това число и при изготвяне на заключението от страна на вещото лице М. Н.. Вещото лице посочва още, че по данни от Агенция по вписванията –Търговски регистър [фирма] не е подал Годишен финансов отчет за 2017 година и не е декларирал приходи и разходи от извършена стопанска дейност, както и данни за платени данъци. Дружеството не е регистрирано по ЗДДС, няма представени данни за използвани и влагани материали, както и счетоводни записи за формиране себестойността на услугата. Жалбоподателят и доставчикът [фирма] Е. не са разполагали с персонал по трудови и граждански договори. Няма начислявани изплащани възнаграждения за положен труд по данни от представените оборотни ведомости и отчети. Доставчикът [фирма] не е представил данни за

отчетени приходи по процесните доставки/гр.70/, използвани материали/гр.30/, използвани активи/гр.20/, начин на калкулиране себестойността на услугата /гр.60,61/, плащане/гр.50/. Жалбоподателят и доставчикът [фирма] не са разполагали с ДМА за процесните периоди, няма стокови потоци за процесните периоди, не са налице писмени данни за превъзлагане на услугите, при което липсват доказателства за нещо реално извършено от този доставчик, което да води до извод, че направеният от него разход е документално обоснован и е налице реално осъществена доставка.

Облагаемата печалба за данъчни цели се формира на основата на счетоводния финансов резултат, преобразуван по предвидения от закона ред. Съгласно параграф 1, т.16 от ДР на ЗКПО "Счетоводен финансов резултат" е печалбата (загубата) по отчета за приходите и разходите (отчета за доходите) за определен период преди начисляването на разходите за данъци от печалбата. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че органите по приходите неправилно са извършили увеличение на финансовия резултат, тъй като нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство той представи доказателства, че тези разходи са документално обосновани и са свързани с реално осъществена доставка. Заплатената стойност/ като отчетна стойност/ на фактурата е без каквото и да е основание, предвид непредставянето на никакви доказателства за наличие на реално осъществена доставка, което води до извод, че жалбоподателят е заплатил сума/ отчетна/ и то по доставка, която по никакъв начин не е осъществена и безспорно е налице хипотезата на чр.16, ал.2, т.4 от ЗКПО отклонение от данъчно облагане-когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Съгласно алинея втора на същия текст за отклонение от данъчно облагане се смята и начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

След като този разход по цитираните по-горе фактури/ отчетна стойност/ не е признат за данъчни цели, то съвсем законосъобразно органите по приходите са извършили увеличение на финансовия резултат със сумата, посочена по-горе и са определили Корпоративен данък за внасяне в размер на 4030,85 лева, като за невнесените в срок задължения по ЗКПО е определена лихва в размер на 766,37 лева.

За 2018 година доставчикът [фирма] е подал Годишна данъчна декларация по ЗКПО, вх.№ 2210И0615523/29.03.2019г. с деклариран общо приходи от дейността в размер на 220 707,16 лв. и общо разходи 17 838,31 лева, деклариран е счетоводен финансов резултат – печалба в размер на 202 868,85 лв. и формиран данъчен финансов резултат след преобразуване – данъчна печалба в размер на 11 499,14 лева и полагащ се Корпоративен данък в размер на 1 149,91 лв., внесен ефективно в приход на бюджета на 07.05.2019 година.

След анализ на представените счетоводни документи и регистри вещото лице е посочило, че [фирма] е отчетел и признал през 2018 година като текущ разход за основаната дейност на дружеството /по счетоводна сметка 602 "Разходи за външни услуги"/ обща сума в размер на 12 500,00 лева и е упражнил право на данъчен кредит в размер на 2 500,00 лева по фактура № 20/29.11.2018 година с ДО 12 500 лева. и ДДС 2 500 лева.

Фактурата е издадена във връзка с Договор от 03.09.2018 година, съгласно който [фирма] е наело и ползва индустриално хале на [улица] до „И. Е. център“ и

предоставя на [фирма] за временно и възмездно ползване, рекламна площ /вътрешна и фасада/ в индустриалното хале за срок от 12 месеца при цена общо в размер на 15 000 лева, дължима в 3-месечен срок от подписване на договора. Разплащането по фактура № 20/29.11.2018г. е извършено по банков път на 29.11.2018г., съгласно банково извлечение. [фирма] е регистриран по ЗДДС, считано от 29.12.2016 година. В хода на ревизията [фирма] не е представил данни за счетоводна отчетност по повод на процесните доставки, плащане, начина на калкулиране на цената и вида на услугата, такива не са представени в хода на ревизионното производство и при изготвяне на заключението от вещото лице. По данни от ИС на НАП за периода на издаване на процесните фактури [фирма] не е разполагал с персонал по трудови и извънтрудови правоотношения, няма представени данни за притежавани офиси и търговски обекти /собствени или наети/ и ДМА, няма представени документи и доказателства за конкретно извършени и отчетени разходи, въз основа на които е определена цената на услугата. [фирма] е включил процесната издадена фактура в Дневника за продажби и СД по ЗДДС за съответния отчетен период м.11.2018 година, а по данни от Годишен финансов отчет за 2018г. публикуван в Агенция по вписванията –Търговски регистър, [фирма] е отчетел приходи от продажби на услуги в размер на 26 000 лева, финансовият резултат е данъчна загуба в размер на 11х.лв. и няма начислени и заплатени данъци в резултат на стопанска дейност.

Но наличието на договор издадени фактури не е и не може да бъде доказателства за реално осъществена доставка, защото договорът е доказателство за възникнали договорни отношения между страните, но не и за реалност на доставката.

Следва да бъде посочено още, че издаването на данъчна фактура само по себе си не може да бъде безспорно доказателство за реалност на доставката, защото от една страна- фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици. От друга страна в съответствие с разпоредбата на чл.113 от ЗДДС) всяко данъчно задължено лице - доставчик, е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това освен в случаите, когато доставката се документира с протокол по [чл. 117.](#)

Но нито в хода на ревизионно производство, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства за това, че жалбоподателят е наел въпросния имот от доставчика „ Т. Л.“, няма доказателства дали доставчикът е имал право да протодава ,дор и с еркламна цел част от имота., нама пердасетивне одказателстав за матиралите, коти са били монитрани на реклманата полщ и дали са свързани се деностат ана дуржесетовто- жалбопадтеля. [фирма] не са представили данни за счетоводна отчетност. По данни от ИС на НАП за периода на издаване на процесната фактура [фирма] не са разполагали с персонал по трудови и извънтрудови правоотношения. Няма представени данни за притежавани офиси и търговски обекти /собствени или наети/ и ДМА. Няма представени документи и доказателства за конкретно извършени и отчетени разходи, въз основа на които е определена цената на услугата. След анализ на представените счетоводни документи и регистри се установява, че [фирма] е отчетел и признал през 2018г., като текущ разход за основаната дейност на дружеството /по счетоводна сметка 602“Разходи за външни услуги“/ обща сума в размер на 12 500,00лв. и е упражнил право на данъчен кредит в размер на 2 500,00лв. по фактура № 20/29.11.2018г. с ДО 12 500,00лв. и ДДС 2 500,00лв. С оглед на това, законосъобразно органите по приходите са извършили

увеличение на финансовия резултат за 2018 година със сумата по тази фактура в размер на 12 500 лева и след извършената корекция е установен положителен данъчен финансов резултат в размер на 23 999,14 лева и полагащ се данък в размер на 2 399,91 лева. Законосъобразно органите по приходите са начислили лихва в размер на 151,05 лева.

Ревизионният акт е законосъобразен и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161, ал.1 ДОПК, в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 611 лева, изчислено по реда на чл.8, ал.1 , т.3 от Нардебта аза миимналините давакатсик възангражединя.. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство .Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДР на ДОПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия..

Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма]-гр. С. срещу Ревизионен акт № Р-2222101900721-091-001/08.06.2020 година, потвърден с Решение №1433/17.09.2020 година на Директор на Дирекция” ОДОП”, с който е установен допълнителен Корпоративен данък по ЗКПО в общ размер на 4 700 лева за 2017 година и 2018 година вследствие на непризнати за данъчни цели разходи за услуги в общ размер на 47 000 лева по фактури, издадени от [фирма] и [фирма]/ с ново наименование [фирма]/ и е начислена лихва за забава в размер на 917,78 лева/ общ размер на задължението по РА е в размер на 5 617.78 лева/.

ОСЪЖДА [фирма]-ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ОДОП“ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. СУМАТА ОТ 611 ЛЕВА ЮРСИКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал.6 ДОПК, вр. с чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

